

INTERVIEW MET... THIJS VERMEULEN

Thijs Vermeulen zit er ogenschijnlijk rustig bij. Dit ondanks het feit dat zijn vrouw Kim, hoogzwanger, bijna is uitgeteld. Wel legt hij zijn mobieltje goed in het oog springend op tafel, en kijkt hij opvallend veel op zijn horloge. “Het kan in principe elk moment beginnen,” zegt hij. “Nee, tijdens een wedstrijd denk ik er niet aan. Ik ga zo in het spel op, dat dit het enige moment op een dag is, dat mijn gedachten niet even naar Kim, de geboorte van ons eerste kindje en het vaderschap gaan,” antwoordt hij desgevraagd. Een mooi moment om naar zijn eigen jeugd terug te gaan.

Thijs werd 24 jaar geleden geboren in Den Bosch. Hij bracht zijn gehele jeugd door in Rosmalen, in een gezin, waar sport uit de schoorsteen kwam. Ga maar na: vader en moeder beiden afgestudeerd aan de “Academie voor Lichamelijke Opvoeding”. Dus kleine Thijs ging op 6-jarige leeftijd aan vaders hand op zoek naar een leuke sportvereniging. Het werd basketbalvereniging Black Eagles, een begrip in de regio, met een enorm ledental. Thijs zou hier 11 jaar blijven spelen. “Ze hadden teams voor alle leeftijden en speelden in bijna alle klassen. Daarom ben ik er ook zo lang gebleven. De jeugdopleiding was daar zeer goed! Tot mijn 17^e heb ik alle teams doorlopen. Toen had ik het toppunt van mijn mogelijkheden bij de Black Eagles bereikt.” Samen met coach Toon van Helfteren trok hij naar Tulip Den Bosch, waar hij 3,5 jaar bleef. De laatste 2 jaar onder de vlag van Eiffeltowers, met Randy Wiel als coach. Thijs Vermeulen heeft keihard moeten knokken om steeds meer speelminuten te krijgen. In het begin viel dat niet mee. Het aantal speelminuten was vaak op de vingers van één hand te tellen. “En in die paar minuten kun je niet veel doen en zeker niet laten zien wat je in je mars hebt!”, aldus Thijs. Het feit dat hij een contract had en Eredivisie speelde stimuleerde zijn doorzettingsvermogen, en langzaam maar zeker speelde hij zich toch in de kijker.

Het was overigens de kijker van Matrixx Magixx, die het wel in Thijs zagen zitten en hem een meerjarig contract aanboden. Thijs: “Het fijne van Matrixx Magixx was dat men naast het contract ook een persoonlijk ontwikkelingsplan voor me maakte. Daarin werd precies aangegeven wat men van mij verwachtte en hoe zij mijn ontwikkeling zagen.” Tot op heden loopt de carrière van Thijs volgens dat plan en is hij één van de vaste waarden geworden. Vooral op het einde van vorig seizoen ging hij als een speer vooruit. “Ik heb wat langere tijd nodig om op mijn top te kunnen spelen, en inderdaad ging het vorig seizoen op het einde best wel lekker,” merkt hij bescheiden op.

Het is prettig om met Thijs Vermeulen te praten. Hij is rustig, bescheiden, en weet veel dingen te relativiseren. Zijn interesse in mensen is groot en veel dingen in het leven benadert hij vanuit een psychologisch perspectief. Geen wonder, want na zijn HBO-studie “Personeel en Arbeid” studeert hij nu Psychologie aan de Open Universiteit. Over zijn toekomst na het basketbal heeft hij zijn plannen ook al bijna klaar. Een baan in het Personeelsmanagement, en dan vooral “de mensenkant” daarvan ziet hij wel zitten. “Eerst wat jaren ervaring opdoen en dan op projectbasis aan de slag. Niet te lang met hetzelfde bezig zijn”, zegt hij met overtuiging.

Maar eerst wil hij nog een aantal jaren “lekker ballen”. Inmiddels is hij ook international geworden. Na een telefoontje van inmiddels ex-bondscoach van den Berg een paar jaar

geleden, ging hij bij Oranje trainen, en inmiddels heeft hij 10 caps. "Ja, daar ben ik wel trots op. Het is een hele eer!" vindt Thijs. Als ik hem vraag of zijn ouders trots op hem zijn, weet Thijs dit meteen weer te relativëren: "Natuurlijk! Net zo trots als op mijn zus die international is bij de Nederlandse dames U20 en op mijn broer die op het CIOS studeert!" Dit is Thijs Vermeulen ten voeten uit!

Hij voelt zich wel een bevoorrecht mens, dat zijn hobby ook zijn werk is. Maar naast basketbal zijn er nog meer dingen die hij met groot plezier doet. Een partijtje tennis met zijn vader zal hij niet vlug laten schieten. Net zo min als een etentje in één van de vele restaurants die Den Bosch rijk is: "Wat dat betreft ben ik een echte Bourgondiër," zegt hij met een brede glimlach. De drankjes bij het eten zijn meestal van de frisse soort, met een enkel wijntje als uitzondering. Ook een goede film "met een verhaal" is aan hem wel besteed.

We komen terug bij basketbal, als ik hem naar zijn favoriete speler vraag. Hij moet er geen seconde over nadenken. Thijs: "LeBron James is gewoon een klasse apart! Voor spelers zoals hij zouden ze een aparte NBA-Divisie moeten oprichten!"

Als hij al zijn kwaliteiten opsomt, vind ik het een juist moment om naar zijn eigen kwaliteiten te vragen. "En niet te bescheiden," zeg ik er toch maar bij. Hij lacht en somt op: "Ik schiet best wel goede driepunters. Ik ben wel gevaarlijk op de drive inside. Het is geen top, maar er gaat wel dreiging van uit. Ook kan ik een bijdrage leveren dat het team beter speelt." Hij omschrijft zichzelf als "een fysieke speler die graag contact zoekt met de tegenstander." Als ik hem weer schijnbaar achteloos op zijn horloge zie kijken, besef ik dat het nu toch echt tijd is om hem naar zijn Kim te laten gaan.

"Leuke man hè!" zegt mijn "PA" kleindochter Lisa, die bij ieder interview is om de technische uitspraken aan opa uit te leggen, op weg naar huis.

"Zeg dat wel," beaam ik, "maar wat is eigenlijk een drive inside?"

Tekst: Freddy Klooté | Foto's: Brigitte v Heeswijk | ©2009 Doublexx